

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Stadin hanuja ja maisemia

Kadonneet Helsingin tupamarot

Helsinki on sillä tavoin suuri pieni kaupunki, että se on todella pieni. Oikeastaan vain kylä. Mutta tästä huolimatta mitä tahansa siellä tapahtuukin, se tuntuu olevan aina jotakin elämää suurempaa, ja aina siellä tuntuu olevan suuren urheilujuhlan tuntua ilmassa. Tavallaan on varsin huvittavaa seurata kuinka helsinkiläiset matelevat autojonoissa leveitä teitä. Ne eivät osaa ajaa muulla tavalla, ja helsinkiläisen erottaakin muualla Suomessa siitä, että ne ajavat takapuskurissa, ja suorastaan pyrkivät jonoihin. Ne ajavat mielellään jonoissa läpi humisevien metsien ja nukkuvien kylien, ja matkustajat näpräävät iipadejaan, ja ovat kaikkien kanssa kaiken aikaa (niinkuin se *Radio Irenen* mainostyttö). Kai se matkanteko on sillä tavoin turvallisempaa. Kun helsinkiläiset lähtevät muualle Suomeen (milloin mistäkin syystä), on se aina suuri uutistapahtuma, ja televisionkatsojat pakotetaan seuraamaan niin meno -kuin paluuliikennettä. On kaikenlaista *Lumihiutaletta* ilmassa. Jos minä saisin päättää, jättäisin ne tienvarteen kököttämään, ja korkeintaan pieksisin ne ohimennen, ja jatkaisin sitten matkaa. Ja sitten tämä kerjäläisongelma? Helsingin vähäisistä kerjäläislaumoista tehdään suuren luokan uutinen, vaikka enemmän riesaa ihmisille on niistä, jotka lähettävät postissa kerjuukirjeitään, tai kerjäävät ja huijaavat netissä. Auttakaa nälkäänäkevää Venäjää, ja milloin mitäkin Balubaa, joita kuolee päivittäin ainakin kaksisataa, ja lopulta Biafra katoaa maailmankartalta. Joka viikko ihmiset saavat kilokaupalla mainospostia, joka on eräänlaista jatkuvaa kerjuuta sekini. Työpaikoilla kerjätään rahaa milloin mitäkin läksiäislahjaa varten, ja jokaisessa ravintolassa on pummeja, jotka pyytävät rahaa olueeseen. Valtio lähettää pyytämättä maksukuitin, jossa peritään rahaa *oman auton käyttämisestä*, johon asiaan valtio ei ole pannut niin pennin latia, tai verottavat siitä, että asuu *kiinteistössä*. Oikeastaan nämä kaksi viimeksimainittua tapausta ovat silkkaa ryöstämistä, mutta kerjuun makua leijuu silti ilmassa. Tämä tällainen pitäisi kieltää, eikä pelkästään kerjuuta hattuun tai kuppiin. Arktinen ilmastomme takaa sen, että kuppikerjurit pysyvät poissa maisemista muutaman ainakin pari talvikuukauden ajan. Helsinki on aina tehnyt itsensä hyvinkin tiettäväksi. Jos siellä on joskus vallattu esimerkiksi Vanha Ylioppilastalo, on se vallan jotakin muuta kuin jos vallattiin Jyväskylän yliopiston päärakennus. Muualla Suomessa saa palaa monta tuhatta hehtaaria metsää ihan kaikessa rauhassa, ja siitä tuskin mainitaan yhtään mitään, mutta jos Helsingissä tuuli sattuu kaatamaan vanhan lehmuksen, on se heti valtakunnantason uutisjuttu. Kun tutkii vaikka sitä, mistä *Ilta-Sanomat* kirjoittaa maakunnista, huomaa, että jos kirjoitetaan muualta kuin Helsingistä, on kyseessä yleensä tapaus, jossa ihmisiä on tapettu, tai on tapahtunut jotakin muuta ikävää. Muualla Suomessa ei keksitä mitään uutta. Toisaalta: Katutason uutisissa Helsingissä täytyy käyttää sinkoa tai ohjusta, jotta se läpäisee uutiskynnyksen, ja yleensäkin Helsinkiä koskevat uutiset ovat paljon myönteisempiä. Rakennetaan Ooperataloja ja muita monumentteja, ja sanaa *kulttuuri* käytetään Helsingin yhteydessä varsin usein. Viikonloppujuopottelu muunnetaan helposti *Taiteiden yöksi*. Jopa seinien töhertely on jonkinlaista *alakulttuuria*. Sinällään tässä ei ole mitään ihmettelemistä, sillä Suomi on tyhjentynyt viime vuosikymmeninä varsin tehokkaasti, ja ihmiset ovat tulvineet Helsinkiin ja muihin maalikyliin mölisemään ja rälläämään.

Ja sitten itse asiaan

Googlen Streets View on vallan mainio keksintö niille, jotka vain harvoin matkustavat lihallisena pakettina matkakohteisiinsa. Itse olen yksi niistä jotka mielummin eivät mene millekään paikalle *livenä* ja näppäile joka paikasta sadoittain huonoja kuvia (yleensä pallinaamaa pallinaaman perästä). En haluaisi asua Helsingissä. Se on nyt sanottu! Kun elää tarpeeksi pitkään, ja on nähnyt riittävän määrän valokuvia ihmisten albumeista tai valokuvien ja videoiden katselulaitteista, huomaa, että ne eivät kerro kohteistaan

mitään järkevää. On hölmönnäköisiä lapsia, joista on ihan pakko löytää jotakin positiivista sanottavaa, kuten: *no, ei sen nenässä sentään ole syyliä!* Tämä on kertomus Helsingistä, ja eräistä paikoista siellä, jotka toki tiedän, mutta joita en kuitenkaan tunne. Olen käynyt Helsingissä muutamia kertoja, mutta olen ollut koko elämäni ajan eräänlaisella ohikulkumatkalla, ja Helsinki on vain eräs niistä pakoista, jotka ovat tien varressa, ja jotka vilahtavat nopeasti ohi auton ikkunasta. Ei Helsingissä ole mitään mystistä. Ihan tavallinen kivierämaa. Jos sinne joutuu rahattomana, heittää pian veivinsä. Olen järjestänyt kuvat eräänlaiseen aakkosjärjestykseen, eli se ovat tavallaan asiallisesti täysin satunnaisessa järjestyksessä, niinkuin muuten kaikki.

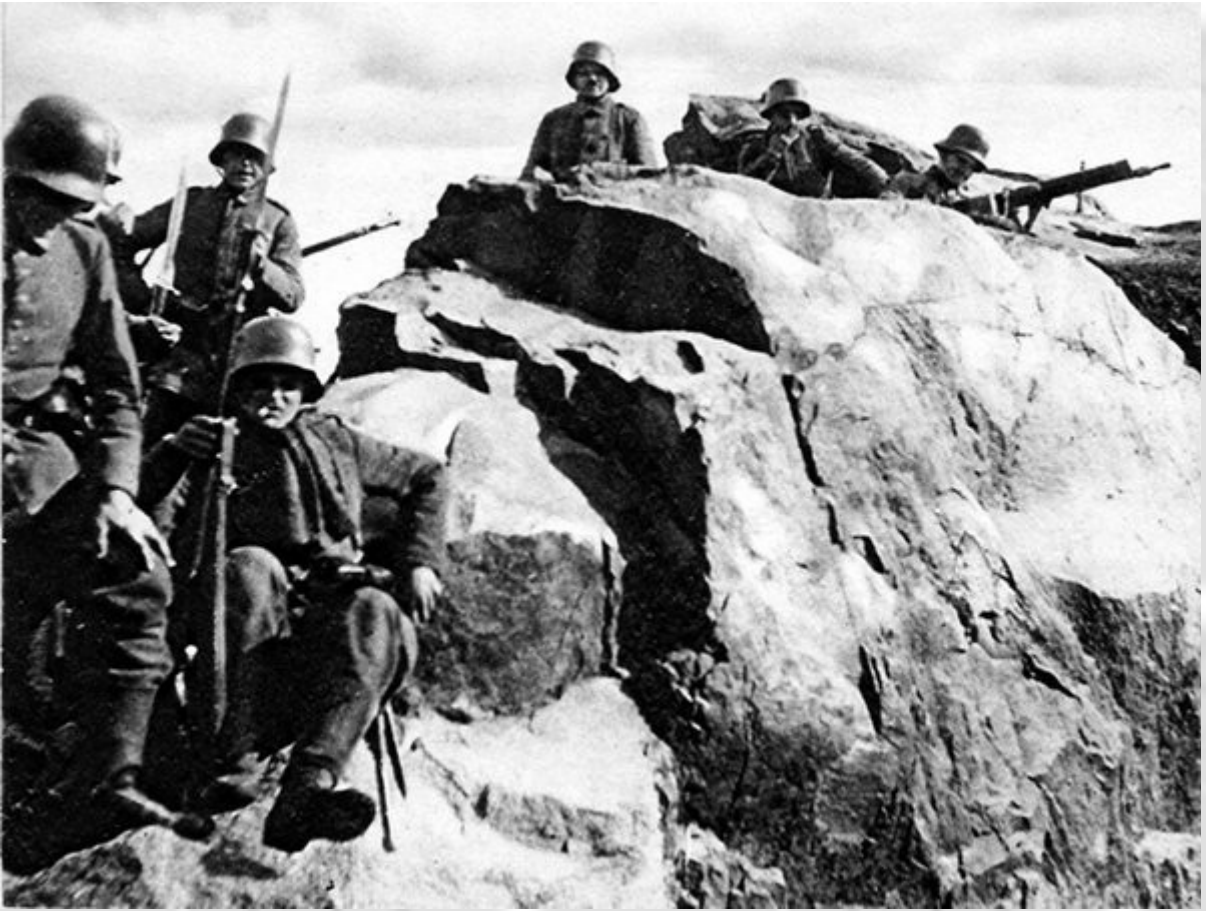
Eduskuntatalo on se talo *jalo*, johon olisi pitänyt käydä tutustumassa, mutta se nyt on minulta jäänyt kuitenkin tekemättä. En siis ole käynyt siellä sisällä, tai kussut sen klosetteihin. Mutta jokainenhan meistä toki tuntee tuon talon ulkonäöltä. Aikanaan tällä paikalla sijaitti pelkkiä kallioita, jotka louhittiin pois postin tieltä, mutta kaikkea ei saatu, vaikka oltaisiinkin haluttu, ja voikin sanoa, että eduskuntatalo tuskin on ensimmäisenä vajoamassa vettyviin savipatjoihin. Osa Helsingistä on näet melkein merenpinnan tasolla, ja lepää paalutetulla savimaalla, ja onkin rauhoittavaa tietää, että suurin osa kaupungista jää merenpinnan kohotessa auttamatta aaltojen alle, niinkuin pitääkin. Jäljelle jää vain joukko saaria. Mutta niissä sitten seistäänkin vankalla kalliopohjalla, kuten jo **Kyösti Kallio** aikanaan totesi kuivalla, närjäväällä baritonillaan, ja alkoi sitten laulaa syyrialaista sotalaulua kimeällä ukonäänellä. Tuolla ne kaikki älyttömät päätökset tehdään, siis ne, joita ei tehdä Brysselissä. Suomihan on luovuttanut ainakin 70% päätösvallastaan sinne, ja itse asiassa Suomen taloutta ei johdeta enää eduskuntatalosta, mutta toisaalta sitä ei ole sieltä johdettu koskaan – ellei nyt **Kekkosen** aikaa lasketa mukaan. Tuo mainittu savolaismies laittoi aikanaan Helsingin herrat polvilleen, ja ruoski näitä myllykirjeillään. Herrat tottelivat, ja nuolivat ruhtinaan saappaita – aivan kuin ne nyt nuolevat Brysselin herrain koreita saapikkaita. Suomea on aina johtanut pieni ja kapea klikki, joka on onnistunut hämäämään koko Suomea niin, että uskotaan kaiken hoituvan demokraattisesti, ja tapahtuvan kansan tahdosta. Suomalaisia on huijattu niin kauan kun valtakunta on ollut olemassa, ja tietenkin sitä aiemminkin – sekä Venäjän – että Ruotsivallan aikoina.

Tässä kuvakulmassa saadaan näkyviin osa kalliosta, ja samalla saadaan selville se, kuka se oikeastaan muuttaa suomen asioita (ei eduskunta), sillä Niemi muuttaa kaiken, kuten voimme lukea punaisten kuorma-autojen kylteistä. Ei tarvita varsinaisia kansanedustajia, mikäli tarkoituksena on pyrkiä muutokseen. Olettaisin, että tuossa kohtaa muuan M.A. Numminen lauloi laulunsa *Naiseni kanssa eduskuntatalon puistossa*. En minä ainakaan ole nähnyt siellä mitään puistoa, mutta pari puuta ja pätkä nurmikkaa kenties merkitsevät helsinkiläiselle puistoa.

Tässä kuvakulmassa eduskuntataloa katsotaan takaviistosta, ja nähdään, että kalliota on säilynyt ihan kiitettävästi, ja samalla saadaan varmuus siitä, että seuraava valokuva sakuista pitää kenties paikkansa. Ovathan helsinkiläiset toki hieman nyrhineet kalliota, jotta saataisiin tielle tilaa. Kun eduskuntataloa ajattelee noin niikuin rakennuksena, tulee siitä ensimmäisenä mieleen linnoitus, ja onhan melkoinen osa rakennuksen kerroksista maan alla, kallion suojissa, joten olkaamme turvassa.

Kun saket tulivat Helsinkiin miehittäjien tapaan kansalaissodan loppuvaiheilla, he kiipesivät tietenkin oitis sille kalliolle, johon rakennettiin myöhemmin eduskuntatalo. Sakut näyttivät näin kaapin paikan suomalaisille. On paljon väitelty siitä olisivatko suomalaiset valkoiset kyenneet valloittamaan Etelä-Suomen ilman ulkomaista apua, ja vastaus on (tietenkin), että kyllä ne olisivat siinä onnistuneet, mutta saattaa olla, että venäläiset olisivat kenties antaneet punaisille voimallisemmin aseapua, ja muutakin apua – ellei sakemanneja olisi hiiviskellyt Helsingin kallioilla. Toisaalta kannattaa huomioida sekin, että punaiset eivät osanneet käyttää tuskin lainkaan hyväkseen Helsingin ympärille rakennettuja linnoitussysteemejä, sillä saket itse arvioivat, että Helsingin miehitys olisi vienyt huomattavasti pidemmän ajan jos punaiset puolustajat olisivat olleet tehtäviensä tasalla.

Kuvassa näkyy Meilahden sairaala, jonka tunnen ja tiedän siitä, että entinen lankomieheni harjoitteli siellä opiskellessaan lääkäriksi, ja niinpä talo kävi tutuksi. Mies oli armoton pukki, ja sai maksaa siitä kalliit oppirahat. Ei pitäisi antaa munan ohjata elämäänsä! Onneksi se hävisi hyvän sään aikana omille teilleen, ja hyvä niin. Ajattelin itsekin tulla aikanaan lääkäriksi, ja pyrkinkin Kuopioon, ja pääsin valintakokeissa muistaakseni toiselle varasijalle, mutta koska kukaan valituista ei perunut tuloaan, ei minusta tullut sitten lääkäriä. Olisihan se ollut mukavaa kirjoitella itselleen kaikenlaisia "lääkkeitä", ja olla niiden takia aina hyvällä tuulella. No, ehkäpä on ihan hyväkin, ettei minusta tullut lääkäriä. Sen muistan että Meilahdessa oli aina kylmä purevan merituulen vuoksi.

Kuvassa näkyy **Hektorin** entinen kotitalo. On mukavaa havaita, että hän oli kotoisin varsin vaatimattomista oloista, vaikka olinkin ollut pitkään siinä käsityksessä, että hän olisi elänyt lapsuutensa ja nuoruutensa jossakin hienostokaupunginosassa – kun sitten kävikin ilmi, että töölöläinenhän se **Hektoori** olikin. Mies itse kertoo kuinka he tapaisivat kaverinsa kanssa jouluaattona kaupungilla, ja näyttelivät toisilleen lahjaksi saamiaan kintaita. Liikuttavaa, ah niin liikuttavaa. Ei silloin vielä pröystäilty tavaralla, ja sen paljoudella. Suomalainen kevyt musiikki saa tosin kiittää menestystään aika paljon myös suomenruotsalaisia, jotka ovat aina olleet jotenkin lähempänä länttä, ja merirosvoradiotkin ovat kuuluneet Helsinkiin paljon paremmin kuin muualle Suomeen. Tai kuuluivathan ne sinnekin, jos oli varaa hankkia senajan maailmanradio. Helsinki on eittämättä myös ollut varsin kansainvälinen kaupunki, ja tässä sitä ei voi verrata mihinkään muuhun suomalaiseen kaupunkiin – Viipuria ehkä lukuunottamatta. No niin. Nämä talot ovat aika suuria, ja niissä asui paljon ihmisiä. Sellainen muokkaa voimakkaasti kenen tahansa maailmankuvaa. **Hektorin** lapsuudessa talon lähellä oli ihan oikeaa metsää, jossa saattoi seikkaila, mutta nyt se kaikki on mennyttä kauraa. Maksimarket on naapurissain. Kummini asui aikanaan Mannerheimintien varrella olevassa kerrostalossa, ja minusta hänen asuntonsa oli vain sellainen koirankoppi. Otaksuisin, että tällä alueella pienet asunnot olivat enemmänkin sääntönä kuin poikkeuksena, ja kummini oli sentään Viipurilaisen osakunnan emäntänä. Ymmärrän, että sodan jälkeen oli kiire rakentaa asuntoja halvalla, ja kysyntä oli erittäin kova. Ihmiset tyytyivät vähään, kun siihen oli ollut pakko totutella monen sotavuoden ajan. **Hektorin** lapsuus lienee ollut melkoista grynderien juhlaa. Meidän linnat myytiin pois. Ymmärrän tämän erittäin hyvin, sillä ei minunkaan lapsuudenmaisemistani ole juuri mitään jäljellä: kaikki on revitty maan tasalle, ja rakennettu tilalle rikkaille tarkoitettu kylpylä ja golfkenttiä, sun muita. Ei ole enää paikkaa, jonne palata muistelemaan ja viettämään nostalgisia tuokioita.

Ylläolevassa, suuressa talossa varttuivat puolestaan laulajaveljekset **Eero** ja **Jussi**. Talossa oli kaikkiaan noin 180 asuntoa, ja ne olivat kooltaan suurimmaksi osaksi pieniä. Itse vartuin nuorukaiseksi Rauhan sairaalassa, jonka henkilökunta olisi todennäköisesti mahtunut tuohon taloon, ja se nyt on vain yksi talo Helsingissä. Myös omalla syntymä -ja kasvupaikallani Rauhassa asuttiin ahtaasti, ja sen henkilökunta oli kotoisin joka puolelta Suomea. Kuvassa näkyvän talon asuntojen koosta voinee päätellä, että pienistä oloista suomalainen populaarimusiikki on nykyiseen asemaansa pinnistellyt. Saattaa muuten olla niinkin, että rokkariksi ei voisi tullaakaan ihan äveriäämmistä maaseutumaisista oloista, jossa on itseäänselvyys, että kaikki se, mitä ikkunasta näkyy, on omaa maata. Ei tällaista oloista tulla sellaiseksi oikeaksi keppihemmoksi, joka rimputtaa itsetehtyä kitaraansa apinan raivolla, ja lätiyyttä joutohetkinään stadin murretta, ja osaa olla luoteva myös Pohjanmaa tanssipaikoissa, joissa painijat vaativat *tankoa*. Maata paljon omistava viljelijä ei ole oletusarvoisesti nöyrä, eikä hänelle kehity helposti supliikkia, ja taitoa ottaa muitakin ihmisiä huomioon. Sanoisin, että nimenomaan urbaaneissa ja ahtaissa oloissa joku *rockmusiikki* voi saada ihmisissä psykoosia lähenteleviä mielentiloja, ja kykyä sietää ympärillä sekasortoa. Suomessa pyrkimys päästä eroon sodanajan ahdistuksesta on määrännyt voimallisesti kehityksen suuntaa, ja nimenomaan se on synnyttänyt tarpeen tuoda esille nuoria, raikkaita muusikkoja, kuten **Eeron** ja **Jussin**. Ei mitenkään huono valinta tuonajan musiikkimoguleilta. Muistan vieläkin kuinka raikkaalta tuntui kuulla aikanaan Rauhan uimarannalla jonkun matkaradiosta *Haluan saaren* – tapaisia lauluja, ja katsella siinä sivussa uimaopettajan tissien keinuntaa. Raittisen veljekset aloittivat uransa niin nuorina, että minäkin ehdin kuulla heidän levyjään nuorena miehenä, tai oikeastaan vasta koululaisena.

Linnanmäki on oikeastaan varsin matala kalliokumpare, ja siellä sijaitsee vieläkin huvipuisto, jossa olen käynyt parikin kertaa, ja kaikissa laitteissa, tietty, joita sieltä vain löytyi. Kuvassa kävelevä nuori nainen on tuollainen laiha helsinkiläisrouva, joka rempoilee todennäköisesti kuntosalilla, ja jolla on perstaskussaan kuntosalikortti – aivan niinkuin minulla on perstaskussani maisterin paperit, jotka hankin aikanaan *ilman julkista vihkimystä*. Kumpi sitten meistä kahdesta on ollut onnekkaampi? Saattaa olla, että rouvakin on maisteri, mutta siihen voin aina sanoa, että olen lisäksi myös lisenasiaatti, ja siihen taas laihalla rouvalla ei ole mitään sanomista. Tosin, voihan olla, että rouvakin lukisi lisenasiaatiksi, mutta kun *meikä* sitten viimeistelisi väikkärin, niin olisi rouvalla taas suu väärällä. Ja kun se sitten ähertäisi viimein väikkärinsä valmiiksi, kaikkensa antaneena, olisi *meikä* jo kymmenen *danin* tohtorimestari. Sitten voisin kirjoittaa kirjan karjalaisten kärsimysten tiestä, ja tehdä elokuvan jossa karjalaisia esittäisi joukko sambialaisia pakolaisia, ja Mannerheimia kiinalainen mandariini.

Kuvassa näky Kulosaaren kasino, siis se sama paikka johon taksi vei **Tuuloksen, Annikin, ja Venetpalon** kirjassa *Ei loitsu eikä rukous*. Taksisuhari arvuutteli useitakin mahdollisia ravintoloita, ja ehdotti lopuksi Kulosaarta, johon **Venetpalo** sanoi: *no nyt pomppasi pakasta oikea kortti!* Mene ja tiedä, sillä itse en ole koskaan käynyt Kulosaaren kasinolla. Tuossa se nyt kuitenkin on. Ei tuo nyt niin kovin kummoiselta näytä, ei ollenkaan.

Kaisaniemen puistoon ei näemmä ole koirilla asiaa. Missäköhän helsinkiläiset sitten kusettavat koiriaan? Helsinki on sellainen kivierämaa, jossa eivät elä muut kuin puhkiurbanisoituneet juopot ja *citykanit*. Tuskinpa juupoilta on kielletty makomamasta puiston siimeksessä, ja kuseskelemasta sinne. Tai *pissiksiltä*. Tuskinpa. Jos tuonne menisi iltapimeällä, tulisiko sitä ryöstetyksi, vai kutsutuksi yöpiknikille puiston siimekseen. Emme saa sitä koskaan tietää, mutta ei tuolla ole lopulta niin väliäkään.

Mannerheim on joutunut keskelle kalseita rakennuksia, ja heti patsaan vieressä näkyy jonkinlainen

pökäleveistos. Voi **Marski** parkkaa! Jos patsas osaisi ajatella, se varmaankin sanoisi: *Eipä tainnut kannattaa pelastaa Suomea idän karhun kynsistä!* Ja kun ne vielä keksivät panna neekerin esittämään Marskia ihan suomalaisen yhteiskunnan rahoilla tuotetussa ja tehdyssä elokuvassa. Muistaakseni YLE lupasi aiemmin tuottaa oikean spektaakkelielokuvan Marsalkasta, mutta ilmeisestikään pätäkkä ja ammattitaito ei riittänyt. Toisaalta on ihan hyväkin, ettei Suomi ollut koskaan osa Neuvostoliitosta, jossa ei digata **Eeva-Riitta Siitosta**. Kuvan etualalla juoksee nuori nulikka rullalautoineen ja varmaankin menee kohta lätsyttämään sitä **Marskin** patsaalle. Pitäisi ottaa kiinni ja antaa remmin laulaa, ja takavarikoida sen löökkäpöksyt ja antaa *verkkarit* tilalle!

Eläessään **Mannerheim** asui Kaivopuistossa vuokraamassaan talossa, ja kuvassa näkyy tämä kyseinen talo, sekä sen eteen pysäköity **Mannerheimin** auto. Hän sai eläessään lahjaksi niitä useita. Talon takana aukeaa meri, vaikka sitä ei juurikaan näy, ja rannassa kulkee leveä tie, ja rantavalli on rakennettu täyteen, joten merenrantaan ei voi enää käyskennellä, ja ihailta lokkien kirkunaa, koska liikenteen melu peittää senkin alleen. Nykyisin rakennus on elävänä museona, ja ainakaan se ei ylvästele ja prameile kalustollaan. Sellainen sotilaan asunto. Tällaisia huviloita oli näillä paikoin ennenvanhaan kymmenittäin, mutta niistä vain kaksi on säästetty näihin päiviin saakka. Jos grynderit olisivat saaneet päättää, olisi Kaivopuisto rakennettu täyteen vuokrakasarmeja, tai pikemminkin ökyasuntoja, ja tätäkään taloa ei olisi säästetty.

Tässä kuvassa näkyy Vanha Ylioppilastalo. Sen alakerrassa sijaitsee kenties vieläkin kellariravintola, joka jo ylioppilastalon valloituksen aikoihin joutui homojen ja lesbojen valloituksen kohteeksi. Kapakan nykytilannetta en kuitenkaan tunne. Aikanaan eräs kaverini kävi kapakassa toisen kaverinsa kanssa, ja he menivät baaritiskille, jolloin siellä lojuskellut homo hiipi oitis tiskille ja uteli: *Ai, sä taidat olla uusi täällä banaanihyllässä?* Tämä juttu nauratti minua aikanaan suuresti, ja taitaa se naurattaa vieläkin. Kuvassa näkyvä, *Limousinen* -tapainen pitkä auto saattaa hyvinkin olla matkalla kellariravintolaan, täynnä iloisesti nauravia homoja, jotka laulavat iänikuista *hopsaliallallaataan*. Peri ruotsinsuomalaiseen tapaan.

Kuvassa näkyy YLE:n televisiokeskus Pasilassa, eli entisessä Fredriksbergissä. Että *Ukkopekka* uhuu vain kaikille tasapuolisesti. Tästä se alkaa se muu Suomi. Ohjelmat ovat tasaisesti huonontuneet, ja kadottaneet sisältönsä. Toisaalta televisiot ovat kallistuneet, ja maksavat nykyään paljon rahaa. On suorastaan käsittämätöntä, että rahaa on hassattu tällaisiin pytinkeihin, ja kalliiseen, valtakunnalliseen jakeluverkkoon, ja ainut minkä ihmiset ovat saaneet, ovat ohjelmat, joissa joku *laittaa* hernesoppaa, tai *tuunaa* jostakin vanhasta, haisevasta röijystä esiintymisasua jollekin Kalle Kiiskiselle, ja ollaan niin *Ratulaa*, että heikompaa hirvittää. Ja sitten esiin tanssii joku kiinteistöjen Kaisa, runsaine muotoineen, ja kaikki aamutelevison juontajan hymyilevät ainaista tekohymyään, ja ovat niin empaattisia että heikottaa.

Nokka oli aikaisemmin vankila, mutta nykyään siellä sijaitsee hotelli. Paikka tulee mieleen **Remun** jutusteluista. Hän kun kertoi aikanaan, että hänen veljensä oli joutunut ensimmäistä kertaa *Nokalle* – ikäänkuin kaikki ihmiset kävisivät siellä jossakin elämänsä vaiheessa jonkinlaisella pakollisella rippikoululeirillä. No, ehkä **Remun** silloisissa piireissä *Nokalla* käynti kuului asiaan, ja siinä ei ollut mitään ihmeellistä, mutta tavallinen suomalainen ei varmaankaan edes tiedä missä tämä *Nokka* on, ja joka tapauksessa se ei enää toimi vankilana. Tietenkin olisi ollut mahdollista, että joku olisi ostanut koko kiinteistön, ja luonut siitä elämymatkakeitaan, jossa kansa olisi saanut kokea melkein oikeaa vankilaelämää maksua vastaan. Silloin olisi joku turkulainen saattanut sanoa toiselle turkulaiselle: *Ooks snääki ollu Nokall?*

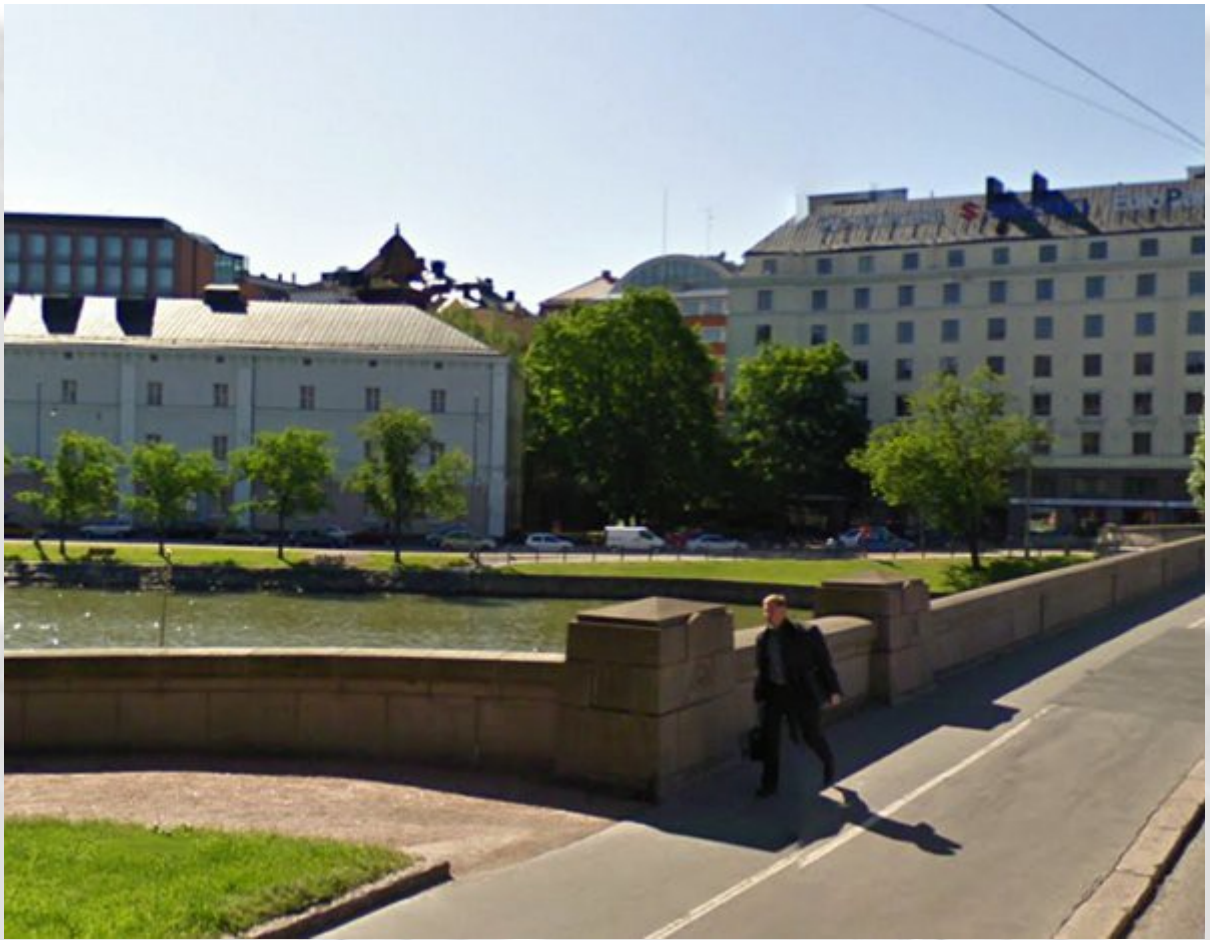

Pitkäsilta näyttää kuvassa aika lyhyeltä, mutta se johtuu tietenkin siitä, että **Google Street View**

-kuvausauton kamera oli laajakulma. Nythän on paljonkin keskusteltu näistä kuvausauton kuvista, ja erityisesti kuvasta, jossa joku oli alastomana onanoimassa omalla takapihallaan. Mitä pahaa siinäkään nyt on. Pissavathan nämä niin sanotut *pissiksetkin* porttikongeihin, ja aikanaan puhelinkioskit olivat yleisiä vessoja. Kongeihin kuseskelu on osa suomalaista kansanluonnetta. Siinä ilmenee meidän suuruutemme, ja siinä me olemme omillamme. Kapinan aikoihin juuri Pitkääsiltaa myöten marssi antautuva punikkijoukko kuolemaan ja leireille, kuka nyt minnekin. Siltaan oli osunut lisäksi pari tykinammusta, jotka oli tähdätty sillalla seilaavaan punaisten panssariautoon.

Tässä kuvassa näemme hieman kansalaissodan aikuisten tykkien iskemiä, joita paikalliset aikalaisohikulkijat ihmettelevät, ja varmaankin myös päivittelevät: no johan on osunut tuohonkin joku projektiili! Kuvasta huomaamme, että Helsingin hienosto on lähtenyt liikkelle paremmissa kampeissaan, sillä onhan punikit juuri tuhottu, ja viety mikä nyt mihinkin, ja nyt sitä sopii kunniallistenkin ihmisten tunkea esiin kolostaan. Vaikka Helsinki onkin muuttunut paljon nimenomaan pitkäänsillan molemmissa päissä, niin itse silta on pysynyt suunilleen ennallaan.

Tässä hieman tuoreempi kuva samasta kohtaa Pitkäsiltaa jossa kansalaissodan aikuinen kuvakin on näpätty. Tuossa istut sinä, ja tuolla juoksee hän, eli tässä fotossa juoksee joku kiireinen virkamies, jolla ei ole enää aikaa vilkuilla sillankaiteita, tai istuskella yhtään missään. Varmaankin hemmolla on kiire työhön, sillä työ ihmisen, suo tekijälleen, mielen niin iloisen. Tuskinpa tuossa sentään työtön kuntoilee asiapullosalkkuaan kanniskellen. Mutta mehän emme saa tätä koskaan tietää. Huomaamme kuitenkin, että tykiammusten iskemien jäljet on jo aikapäiviä sitten korjattu, joten ei niissäkään enää ole mitään töllisteltävää, ja tuskinpa tuo juokseva mies edes tietää koko pommitusasiasta yhtään mitään – kunhan vain juosta jolkuttelee.

Kuvassa näkyy *Sinistä kuuta* vastapäätä sijaitseva huoltoasema, ja etualalla oleva talo on todennäköisesti juuri se talo, jossa elokuvateatteri aikanaan sijaitsi. Itse en ole koskaan käynyt elokuvateatterissa sisällä, mutta kuvien perusteella se on funkkistyyppinen paikka, ja on sääli, että sitä ei enä ole. Tuollainen nimi jää kuitenkin helposti mieleen.

Todennäköisesti juuri tuossa talossa sijaitsi tämä mainittu elokuvateatteri *Sininen kuu*. Aikanaan näillä seuduilla Helsinkiä oli erityisen runsaasti elokuvateattereita, josta suurin osa on nykyään lakkautettu. Eivät toimi enää. On huvittavaa, että julkisessa mediassa elokuvista puhutaan varsin paljon, mutta teattereita on jäljellä enää vain murto-osa aiempaan verrattuna. Nykyisin vaaditaan *3d* -elokuvia, kun ennen riittivät pelkät *nonstopit*., joita helsinkiläiset skidit kävivät katsomassa *Sinisessä kuussa*.

Panen tähän vielä vanhemman kuvan, jossa elokuvateatteri *Sininen kuu* on vielä paikallaan. Tuollaisena sen muistan itse nähneeni huoltsikan pihassa auton ikkunasta, joskin iltamaisema oli värikäs ja kaikin tavoin elävä, jos ymmärrätte yskän (tai yskänpastillin).

Tästä se alkaa, se Sörnäinen, eli *Sörkka*. Ihan samanlaisia taloja täällä on kuin muuallakin Helsingissä. Kun ottaa huomioon sen, että Helsinki on oikeastaan maailman perspektiivissä vain pikkukaupunki, niin paljon sitä on tännekin tungettu ihmisiä. Joka paikassa niitä saatoita pyörii. *Sörkassa* oli ennenvanhaan *sakilaisia*, ja se oli oikeastaan työväenkaupunginosa, jossa saattoi tavata *apaaseja*, jotka olivat apinoineet vaatemuotiaan aina Pariisista saakka.

Kuvassa näkyy Stadion, jossa on monasti ollut suurta urheilujuhlan tuntua. Ei tosin minulla, koska en ole koskaan pitänyt urheilusta. Hikistä hommaa, hikistä hommaa, ja mä en millään diggaa hikee, niinkuin ei **Hektorikaan**. Riipii, riipii, vaikka tulisikin sitten lopulta ikkunasta. Itse asiassa suomalaisten urheiluhulluus on varsin koomista: ollaan ylpeitä siitä että on pärjätty hiihdossa ja mäenlaskussa, vaikka lajien harrastajia on maailmalla erittäin vähän, ja toisaalta täällä ei osata arvostaa sitä, että joku Nieminen pärjää tenniksessä, joka on paljon suositumpaa suuressa maailmassa. Tosin Nieminenkin alkaa pian olla ikämies omassa lajissaan, ja nopeammat ja nuoremmat ajavat jo vauhdilla ohi. Ei osata ajatella, että ilman dopingia ei pian pärjää missään lajissa, ja se, että esimerkiksi amerikkalaiset eivät ole juurikaan jääneet kiinni, johtuu siitä, että niillä on asioista paremmat tiedot, ja ne osaavat pelata tehoaineiden kanssa. Ovat tässä kohdin ammattilaisia.

Tjuomari Njurmio varttui tässä talossa nuorukaiseksi, ja kävi todennäköisesti kadun vastakkaisella puolella sijaitsevan teollisuuskiinteistön alakerrassa treenaamassa, kun sen *fatsi* oli siellä isännöitsijänä. Tämäkin talo on aika iso, ja sen täytyykin olla sellainen, jotta se kykenisi synnyttämään rokkareita. Kerran muuan kaverini Mikkelistä kertoi nähneensä **Njurmion** junassa matkalla johonkin, ja koko matkan aikana **Njurmio** ei sanonut sanaakaan naisystävälleen. Ostin aikanaan itselleni jopa **Njurmion** levynkin, jossa oli se *Aavaa preeriaa*. Levyn sisältö liippasi läheltä tuonaikuista työtäni sosiaalivirastossa, ja juoppojen asiainhoitajana. Tapasin siis ihan oikeasti niitä, jotka seisoivat sateessa asemalla, ja joilla oli

pitkä matka kotiin, tai niitä, jotka odottelivat mestaria, joka toisi kottisalkun parakkiin. Täytyy tosin sanoa, että tuolloinen käsitykseni laitapuolen kulkijoista oli sangen romantisoitu, mutta olen aina kuitenkin ollut heikompien puolella.

Tällaisen talon yläkerrassa **Kirka** vietti lapsuutensa, sekä koko lahjakas sisarusparvi. Häenstä on kirjoitettu niin paljon etten siihen tässä enää puutu. Sanon sen kuitenkin, että **Kirka** tunnettiin koko Suomessa siitä, että hän oli teeskentelemätön ja luontaisesti lähes kaikkien kaveri. Minkäänlaisia tähdenelkeitä hänellä ei ollut, vaikka olisi ollut ihan syytäkin. Hän on laulanut levyille lähes kaikenlaista musiikkia, ja onneksi hänelle on osunut muutamia hittejäkin. Itse en tosin ehtinyt nähdä häntä missään esiintymässä, ja levyjäkään minulla ei ole, mutta olen koonnut muutaman ämpärin kokoelman, koska kyllä häntä kehtaa kuunnella, ja tuskinpa ihan kohta toista samanlaista enää saammekaan. Aikakausi on ihan toinen, ja kansallisten laulusankareiden aika on ohi.

Täällä se siten on, se **Hirvimäen** pökäleveistos. On päätynyt sekin tavallaan takapihalle, ja tuskinpa sitä monikaan tuosta edes löytää. Helsingissä näitä veistoksia riittää, ja aina niitä tuodaan sinne lisää. Näin tämän taiteilija **Hirvimäen** useinkin jyvaskyläläisissä ravintoloissa juopottelemassa, ja aina sellaisten ihmisten seurassa, joilla oli valtaa. Näin yhdistyi huvi hyötyyn, ja uskonkin, että menestyäkseen taiteilija joutuu myymään sieluaan melkein kaikille halukkaille, ja erityisesti niille, jotka pystyvät availemaan taidemaailman ovia, ja auttavat tunnettavuuden edistymistä. **Hirvimäellä** on tuossa pihassa lojuvan teoksen kaltainen pystypökäleveistos Jyvaskylän torilla, jossa kaupungissa taitelija oli takavuosina jonkinlainen *pikkumonadi*.

Kuvassa näkyy nykyisiä *Eikan pumppulaisia*, ja **Eikan** patsas. Varmaankin kyseinen *pumppu* hajoitettiin aikanaan todennäköisesti siksi, että joukko häiritsi **Kämpissä** kävijöitä, ja haluttiin jonnekin näkymättömiin. Kuvassa oleva mustavalkoinen pikkukuva on otettu niihin aikoihin kun *Pumppu* oli vielä tuoreessa muistissa, ja näkyypä siinä **Eikan** patsaskin porttigongista käsin kuvattuna. Talvi on kuitenkin karkottanut pois senkin yhden kundan, joka soitteli kitaraa, ja joka jalalla tahtia löi. *Pumpun* toiminnasta tehdyt televisio-ohjelmat johtivat aikanaan siihen, että kaivatut nuorisotilat löytyivät, ja filmitaltiointien mukaan siellä harjoittelivat esimerkiksi **Remu** ja **Kirka**. Tilat otettiin kuitenkin pois, kun tiloissa tapahtui jokin rikos. Eihän me, mutta kun ne muut. Nykyiset *pumppulaiset* ovat, sanoisinko, paljon kansainvälisempiä kuin ennen muinoin, jonka näkee jo penkillä istuskelijoista.